

Pa sili še zapisnikar vame: Bil je že dosti-krat na takih komisijah. Prvič je hudo in neprijetno, drugič je laže, sčasoma se človek privadi.

Mislim: Nada, Nada! Tvoji pogledi... Kje, kje sem že videl take oči?

Misel mi riže po glavi, blodi po spominu. Zdrznem se. Lopnil bi se s pestjo po čelu. Kaj še premišlujem?!

Take oči ima moja mati.

7.

Nada, Nada!

Ves sem poln misli nate. Da sanjam o tebi, da mislim nate na samotnih sprehodih, da mi hite od spisov misli k tebi, vse to razumem. Ko pride čas in ti vse to povem, vem, da se boš smejala in ne boš verjeti hotela.

Ko pride čas... Moje misli begajo in iščejo, iščejo poti do tebe. Rad bi, da kmalu pride čas.

S sleherno kapljico svoje vroče krvi čutim, da boš moja. Volja vpije, da moraš biti moja. Pa kako, kako se ti naj približam?

Ali ti naj pišem in vse razložim? Ne, to ni pot do tebe. Morda bi me napačno razumela. Vžigalic tudi ne morem hoditi kupovat tako daleč. Veš, z veseljem bi prehodiš vsak dan to pot. Če bi le vedel, da boš sama v prodajalni in ne brat ali oče.

Ali bi komu povedal in ga poslal k tebi? Nikomur ne razodenem svoje skrivnosti, samo tebi sami.

Kako najdem pot, ki pelje do tvojega srca, Nada?

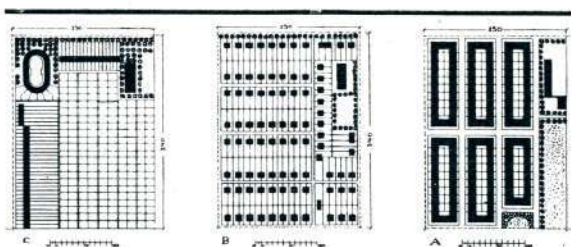
Glej, v nedeljo popoldne sem stikal po vasi in okoli vaše hiše. Bilo mi je nerodno, ko so me ljudje začudeno pogledovali. Nikjer te nisem zagledal. Ali ste bili z doma? Ali si me morda kje s skrivnega videla, pa se nisi hotela pokazati? Pa če si me videla, ali si vsaj malo slutila, čemu sem prišel?

Ves bolan sem že. Teče dan za dnevom, hrepenenje raste z dneva v dan, nisem pa z nobenim bliže tebi. Kakor mislim danes, da napravim, jutri zavržem. —

Kaj je s sodnikom?

Gospa, nisem žejen odrske slave. Ne igram! Topot ne! Ne morem, res ne morem! Morda kedaj pozneje zopet. Topot pa ne, ne in ne!

Gospodična Vera, ej, da veste, kake melo-dije zvene po moji glavi. Ni mi do Vaše

Möhringovi poskusi smotrene grupacije stanovanjskih hiš

umetnosti na klavirju. Tisto knjigo, ki sem Vam jo zadnjič obljubil, sem nekam založil.

Gospodična Julka, hvala Vam za pozornost. Veste, nedelja je edini prosti dan v tednu. Človek je rad sam, da premisli sebe in svoje delo. Ni mi do skupnih izletov.

Gospodična Anica, glejte, na izbiro je gos-podov, ki bodo boljše ko jaz igrali glavnega junaka.

Gospodična Angela, saj sami vidite, kako grdo me gledajo vsi Vaši. Ne bi rad, da se radi mene obrega ob Vas Vaš brat Lojze, tudi ne bi rad, da Vam doma radi mene kaj očitajo. Žrtev nočem.

Gospodje, ne, kvartam, se ne zapišem. Do pijače mi ni, za leto dni sem se je nalil na veselici in dan po njej. Izogibljem se vas pa ne, to ni res! Le do vašega govorjenja ni včasih človeku.

Kaj je s sodnikom? Pa je na veselici pokazal, kak vesel družabnik je, kaj, kaj je z njim?...

Ko da je švignila vame električna iskra, me pretrese. Še klobuk pozabim v pisarni, preskočim po tri stopnice in tečem na trg. Ni je. Videl sem jo, ni mogoče, da bi se bil zmotil. Ali jo je le moje bolno hrepenenje pričaralo? Ne, ne! V trgovino ali kam drugam je stopila.

Koračim po trgu. Ves raztresen sem, pa vem, da moram biti miren in zbran. Ne, Nada! Nekako ti moram povedati, vsaj namigniti, kaj trpim in kako mislim. Te pri-like ne izpustim, pa čeprav ne bo najpametnejše, kar napravim. Glej, gospa gleda začudeno z okna, Boštjanove gospodične stoje na pragu trgovine in govore z Anico. Naj vidiijo. Ves drgetam.

Nada stopi iz hiše. Naravnost proti meni gre. Ko da me ne vidi, gre.

Kri mi sili v glavo. Neprižgano cigareto vržem na tlak in zberem pogum: »Gospo-